

— 'Ανά πάσαν στιγμήν. Θά ἦτο ἀστεῖον ἐὰν ἀπέθνησκεν.

— 'Αστεϊότατον, εἶπεν ὁ Σχικῶ ἤθελον ὅμως νὰ μὴ ἀπέθνησκε πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἀνθρώπου ἐξ 'Αβινιῶνος.

— Διατί; Ὅσω ταχύτερον ἀποθάνῃ, τόσω ταχύτερον θ' ἀπαλλαγῶμεν αὐτοῦ.

— Ναί; ἀλλὰ τὸ μῖσός μου δὲν φθάνει μέχρι τοῦ νὰ ἐπιθυμῶ τὴν ἀπώλειαν τῆς τε ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος; ἀφοῦ ὁ περιμενόμενος ἐξ 'Αβινιῶνος ἀνὴρ ἔρχεται, ἵνα ἐξομολογήσῃ αὐτόν. . . .

— Ἐγὼ πιστεύω, ὅτι θὰ εἶναι παραληρήματα τοῦ πυρετοῦ καὶ ὅτι οὐδένα περιμένει.

— Μπᾶ! τίς οἶδε; εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— 'Α! ὑμεῖς εἰσθε καλῆς ζύμης χριστιανός, ἀπήντησεν ὁ ξενοδόχος.

— Καλὸν ἀντικακοῦ, ὀρίζει ὁ θεοσκόμος.

Ὁ ξενοδόχος ἀπεσῦρθη, θαυμαζῶν.

Ὁ Γορανφλότος, ἀπαλλαγείς ἐντελῶς πάσης μερίμνης, προφανῶς ἐπαχύνετο, μετὰ δ' ὀκτῶ ἡμέρας, ἡ φέρουσα εἰς τὸ δωμάτιόν του κλίμαξ ἔτριζεν ὑπὸ τὸ βάρος του καὶ ἤρχιζε νὰ στενοχωρῆ αὐτὸν τοσοῦτον μεταξύ τῶν δύο παραλλήλων τοίχων, ὥστε ὁ Γορανφλότος, ἐσπέραν τινά, ἀνήγγειλε μετὰ φρίκης τῷ Σχικῶ, ὅτι ἡ κλίμαξ εἶχεν ἀρχίσει νὰ γίνεται ἰσχυρότερα. Κατὰ τὰ λοιπά, οὔτε ὁ Δαυὶδ, οὔτε ἡ ἀγία Ἐνωσις, οὔτε ἡ ἀξιοθρήνητος κατάστασις τῆς θρησκείας ἀπησχόλουν αὐτόν· περὶ οὐδενὸς ἐτέρου ἐμερίμνα ἢ περὶ τῆς ἀλλαγῆς τῶν φαγητῶν καὶ περὶ τῆς ἀρμονίας τῶν διαφόρων οἴνων τῆς Βουργουνδίας μετὰ τῶν ἐδεσμάτων, ἐνῶ ὁ ξενοδόχος, ἐξεστηκῶς, ἐπανελάμβανεν, ὡς κίς ἔβλεπεν αὐτὸν ἐξερχόμενον τοῦ ξενοδοχείου ἢ εἰσερχόμενον εἰς αὐτό:

— Καὶ νὰ ἦναι χεῖμαρρος εὐγλωττίας ὁ χονδρὸς οὗτος ἅγιος πατήρ!

ΚΘ'

Πὼς ὁ μοναχὸς ἐξομολόγησε τὸν δικηγόρον καὶ οὗτος ἐκεῖνον.

Ἐπὶ τέλους, ἡ ἡμέρα, ἣτις ἐμελλε ν' ἀπαλλάξῃ τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ξενιζομένου ἀνέτειλεν ἢ ἐφάνη ὅτι ἀνέτειλεν. Ὁ κύριος Βερνουλλιέτος εἰσώρησεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Σχικῶ κατὰ τοιοῦτον τρόπον γελῶν, ὥστ' ἐδέησε νὰ περιμεινῇ οὗτος ἐπὶ τινὰ χρόνον, ὅπως μάθῃ τὸ αἷτιον τῆς φαιδρότητος.

— Ἀποθνήσκει! ἀνεφώνει ὁ εὐσπλαγχνος ξενοδόχος, ἐκπνέει, ψοφᾷ τέλος πάντων!

— Καὶ τοῦτο σὰς προξενεῖ τόσον γέλωτα; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ.

— Τὸ πιστεύω· τὸ παιγνίδιον εἶναι θαυμάσιον.

— Τί παιγνίδιον;

— Ὁμολογήσατε, ὅτι σεῖς τῷ ἐπαίξατε αὐτό, εὐπατρίδα μου.

— Ἐγὼ ἐπαίξα παιγνίδιον εἰς τὸν ἀσθενῆ;

— Ναί.

— Περὶ τίνος πρόκειται; τί τῷ συνέβη;

— Τί τῷ συνέβη; ἠξεύρετε, ὅτι εἶχε

νὰ κάμῃ πάντοτε μὲ τὸν ἐξ 'Αβινιῶνος ἀνθρώπον του!

— Αἱ τί; μήπως οὗτος ἦλθεν;

— Ἦλεθ.

— Τὸν ἴδετε;

— Διάβολο εἰσέρχεται τίς ἐδῶ, χωρὶς νὰ τον ἴδω;

— Καὶ πῶς ἦτο;

— Ὁ ἀνθρώπος τῆς 'Αβινιῶνος; μικρόσωμος, ἰσχνός καὶ ροδοκόκκινος.

— Αὐτὸς εἶναι! εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Βλέπετε, ὅτι τὸν ἐστείλατε ὑμεῖς, ἀφοῦ τὸν ἀναγνωρίζετε;

— Ὁ ἀπεσταλμένος ἐφασεν! ἀνεφώνησεν ὁ Σχικῶ, ἐγερθεὶς καὶ στρίβων τὸν μύστακά του, διηγῆθητέ μοι τὰ πάντα, κουμπάρε Βερνουλλιέτε.

— Οὐδὲν ἀπλούστερον, τόσω δὲ μᾶλλον ὅσω, ἐὰν δὲν τῷ ἐπαίξατε ὑμεῖς τὸ παιγνίδιον, θά μοι εἶπῃτε τίς τὸ ἐπραξε. Πρὸ μιᾶς ὥρας, λοιπόν, ἐκρέμων ἕνα κόνικλον ἐπὶ τῆς θύρας, ὅτε ὑψηλὸς ἵππος καὶ μικρόσωμος ἀνήρ ἐσταμάτησαν ἐνώπιον αὐτῆς.

— Ὁ κύριος Νικόλαος εἶναι ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ ἀνὴρ. ἠξεύρετε ὅτι ὁ κακοῦθης βασιλόφρων ἐνεγράφη εἰς τὸ κατάστιχόν μου ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη.

— Εἶπατέ τῷ, ὅτι ὁ ὑπ' αὐτοῦ περιμενόμενος ἐξ 'Αβινιῶνος ἀρίκετο.

— Εὐχαρίστως, κύριε, ἀλλ' ὄφειλω νὰ εἰδοποιήσω ὑμᾶς περὶ τίνος πράγματος.

— Περὶ τίνος;

— «Ὅτι ὁ κύριος Νικόλαος, ὡς ἀποκαλεῖτε αὐτόν, ἀποθνήσκει.

— Τόσω μᾶλλον ὀφείλετε νὰ ἐκτελέσῃτε τὴν προγγελίαν μου ἀνευ βραδύτητος.

— Ἰσως ὅμως ἀγνοεῖτε, ὅτι ἀποθνήσκει ἐκ κακοῦθους πυρετοῦ!

— Πραγματικῶς! εἶπεν ἐκεῖνος· τότε σὰς συνιστῶ πάσαν ταχύτητα.

— Πῶς, ἐπιμένετε;

— Ἐπιμένω.

— Παρὰ τὸν κίνδυνον;

— Σὰς λέγω, ὅτι πρέπει νὰ τον ἴδω!

Ὁ μικρόσωμος ἀνὴρ δυσηρεστεῖτο καὶ ἐλάλει μὲ ὕφος ἐπιτακτικόν, μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντιρρήσεις, ἐπομένως ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἐτοιμοθανάτου.

— Ὡστε εἶναι ἐκεῖ; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ, δεικνύων τὸν θάλαμον τοῦ Νικολάου Δαυὶδ.

— Ἐκεῖ εἶναι· δὲν εἶναι ἀστεῖον;

— Πολὺ ἀστεῖον, εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Τί δυστύχημα νὰ μὴ σὰς ὑπακούσω!

— Ναί, πραγματικῶς.

— Ἡ σκηνὴ θὰ εἶναι κωμικὴ.

— Εἰς ὑπέρτατον βαθμόν· ἀλλὰ τίς σὰς ἐμποδίζει νὰ εἰσέλθητε;

— Μὲ ἀπέπεμψεν.

— Ὑπὸ τίνος πρόφασιν;

— Ὅτι θὰ ἐξομολογεῖτο.

— Τίς ὅμως σὰς ἐμποδίζει νὰ ὠτακουστήσῃτε;

— Αἱ! ἔχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, ἐξορμῶν τοῦ δωματίου.

Ὁ Σχικῶ ἐπίσης ἔτραξε πρὸς τὴν ὀπὴν τοῦ διαχωρίσματος.

Ὁ Πέτρος δὲ Γονδὺ ἐκάθητο παρὰ τὸ

προσκεφάλαιον τοῦ ἀσθενοῦς, ἀλλ' ἀμφοτέροι συνδιελέγοντο τόσον χαμηλοφώνως, ὥστε ὁ Σχικῶ οὐδὲ λέξιν ἠδύνηθη ν' ἀντιληφθῆ.

Ἄλλως, ἐὰν ἔτι ἤκουεν, ἢ συνδιελέξιν ἦτο περὶ τὸ τέρμα, ὥστε ἐλάχιστον θὰ ἐμάνθανε, διότι, μετὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας, ὁ κύριος δὲ Γονδὺ ἠγέρθη, ἀπεχειρέτησε τὸν θνήσκοντα καὶ ἀπῆλθεν.

Ὁ Σχικῶ ἔδραμεν εἰς τὸ παραθύρον.

Ἴπποκόμος τις, ἐπιβάντων κολοβοῦ Ἴππου, ἐκράτει ἀπὸ τῶν ἡνίων τὸν ὑψηλὸν Ἴππον, περὶ τοῦ ὁποῦ εἶχεν ὁμιλήσει ὁ ξενοδόχος τῷ Σχικῶ· μετὰ μικρὸν, ὁ ἀπεσταλμένος τῶν κυρίων Γκιζὴ ἐπεφάνη, ἵππευσε καὶ παρέκκμησε τὴν γωνίαν τῆς εἰς Παρισίους ἀγούσης.

— Διάβολο! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἀποκομιζῇ τὴν γενεαλογίαν ὅπως δήποτε, θὰ τον φθάσω καὶ ἂν πρόκειται νὰ σκάσω δέκα Ἴππους καθ' ὁδόν.

Ἄλλ' ὄχι, προσέθεσεν, αὐτοὶ οἱ δικηγόροι εἶναι πονηραὶ ἀλώπεκες, μάλιστα δ' ὁ ἰδικός μας καὶ ὑποπτεύω. . . . Πού ὅμως εἶναι, ἐξηκολούθησε καθ' ἐκυτόν ὁ Σχικῶ, κτυπῶν τοὺς πόδας ἀνυπομόνως καὶ συνδύαζων ἀνακμφιβάτως τὴν σκέψιν ταύτην μεθ' ἐτέρας τινός, πού εἶναι αὐτὸς ὁ ἀνόητος Γορανφλότος!

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, εἰσῆλθεν ὁ ξενοδόχος.

— Λοιπόν; τῷ εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Ἀνεχώρησεν, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος.

— Ὁ πνευματικός;

— Ὅστις εἶναι πνευματικὸς ὅσον εἶμαι καὶ ἐγώ.

— Καὶ ὁ ἀσθενής;

— Ἐλιπυθύμησε μετὰ τὴν συνέντευξιν.

[Ἐπιτετα συνίεσις].

Δμλ.

ΤΕΘΑΜΜΕΝΟΙ ΖΩΝΤΕΣ

[Διήγημα *Elie Berthe*]

Ἡ σκηνὴ συμβαίνει εἰς τὸ βάθος τῶν ἀνθρακωρυχείων τῆς Πολινίας. Οἱ ἐργάται, πεισθέντες ἐκ τῶν διαβολῶν τοῦ ἀρχιβολιστοῦ Λεπτόλδου, ἐδήλωσαν εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ μεταλλείου κ. Βὰν Βέστην, ὅτι ἀμετακλήτως ἀπεφάσισαν νὰ κάμωσιν ἀπεργίαν, ἐὰν οὗτος δὲν ἤθελεν αὐξήσῃ τὰ ἡμερομισθία τῶν τοῦτο ὁ κ. Βὰν Βέστης δὲν ἠδύνατο νὰ παραδεχθῆ, ἀνευ τῆς καταστροφῆς αὐτοῦ.

Ὅθεν, ἐπὶ τῇ ἀρνήσει του, ἡ ἀπεργία ἀπεφασίσθη μετὰ τὸ πέρας τῶν ὀλίγων τῆς προθεσμίας ἡμερῶν· οὐχ ἦττον, καὶ ἡ ἀπεργία εἶναι ἡ ἀπώλεια τοῦ διευθυντοῦ ὁποῖαν δήποτε ἀπόφασιν καὶ ἂν ἀκολουθήσῃ ὁ κ. Βὰν Βέστης αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἀνεπανορθῶτως καταδικασθέντα.

Τότε ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἀμαλίας, ἐπιχειρεῖ πρὸς διάσωσιν τοῦ πατρὸς τῆς ἀπληπισμένον διάβημα.

Τὴν θαρραλέαν καὶ ἀφωσιωμένην αὐτὴν νέαν καταβιβάζουσιν ἐντὸς τοῦ μεταλλείου, συνοδευομένην ὑπὸ νέας τινός ἐργάτιδος, μνηστῆς χρηστοῦ νέου ἐργάτου, τοῦ Ἀντωνίου Ροβίνου, καὶ συνοδευομένη ὑπ'

αὐτοῦ μόνου καὶ ἑτέρου τινὸς ἀνθρακωρύχου τοῦ Λεονάρδου, πλησιάζει δὲ θαρραλέως τοὺς ἀπεργούντας, καὶ προσπαθεῖ νὰ πείσῃ αὐτοὺς ὅπως ὑποταχθῶσιν εἰς τὸ συμφέρον αὐτοῦ, λέγουσα :

— Προσεξάτε τὸν Λεονάρδον· δὲν εἶναι καθόλου τυχεῖος ἀνθρακωρύχος. Εἰς τὴν ὠραιότητα, τὴν ἀνδρείαν, καὶ τὴν βίωσιν αὐτοῦ, προσθέσατε τὴν ἰκανότητα καὶ τὴν ἐφευρετικότητά του. Ὑπὸ τὴν χονδρὰν τοῦ ἐργάτου ἐνδυναμίαν κρύπτεται νέος μηχανικὸς εἰσχωρήσας εἰς τὸ μεταλλεῖον ὅπως μάθη τὴν πρακτικὴν ἐπαγγέλματος, τοῦ ὁποίου κατὰ βαθὸς γνωρίζει τὴν θεωρίαν.

Ὁ Λεονάρδος δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξη εἰς τὴν ὑπὸ τῆς ὠραιότητος τῆς Ἀμαλίας, προξενηθεῖσαν αὐτῷ τρυφερὰν ἐντύπωσιν, ἢ ἠδυνάτε νὰ φανερώσῃ αὐτῇ ἕνεκα τῆς φαινομενικῆς κοινωνικῆς ἀποστάσεως, ἣτις τοὺς ἐχώριζε.

Μετὰ τὸ προοίμιον τοῦτο, ἄς ἐπανεύρωμεν ἐν τῷ μεταλλεῖῳ τὰ δύο ζεῦγη, ἅτινα, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ διαθήματος τῶν, εἰσῆλθον ἐντὸς τῆς στοᾶς τῆς *Μελανῆς Παρθένου*, ὅπως δεηθῶσιν.

Τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τῆς *Μελανῆς Παρθένου*.

Ἡ ἀπὸ τῶν ἐκμεταλλευσόμενων ἀνθρακωρυχείων μέχρι τοῦ ἀνθρακῶνος ὁδός, ἦτο ἀρκετὰ ἐκτεταμένη. Οἱ λιθάνθρακες εἰσὶ διατεθειμένοι εἰς στιβάδας, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥτιον συμμετρικὰς καὶ ἐπεξεργασμένας, τὰς ὁποίας τεμάχια βράχων ἀφορίζουσιν. Ὅθεν τὰ μεταλλεῖα ἔχουσι κατὰ συνέχειαν πλεῖστα διαμερίσματα, ἅτινα συγκοινωνοῦσι διὰ μέσου τῶν στοῶν. Ἄρα, εἰς ἀνώτερον τι διαμερίσμα τῆς Πολινίας, ἐντὸς ἐξαντληθείσης καὶ πρὸ πολλοῦ ἐγκαταλειφθείσης φλεβός, εὕρισκετο ἡ σεβασμια εἰκὼν, ἔνθα ἔφθανέ τις διὰ ἀνιούσης στοᾶς, συγκοινωνούσης τὰ δύο στρώματα.

Οἱ ὁδοιπόροι μετὰ πολλὰς περιστροφὰς ἔφθασαν εἰς τὴν στοᾶν ἐκείνην. Ἡ κατωφύρεια ἦτο ἀρκοῦντως τραχεῖα· εἰρείπια, ὡς καὶ ὕδατα βρόντα πανταχόθεν, καθίστων δύσκολον τὴν πορείαν, καὶ καθ' ὅσον ἐπροχώρου, ὁ ἀήρ, ὅστις ἀνεπαρκῶς ἀνενοῦστο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἐκμεταλλεύσεως, συνεπυκνοῦτο, διὸ καὶ δυσκόλως ἀνέπνεε τις. Ἄλλως τε, ὁ τόπος ἦτο ἔρημος καὶ θλιβερός. Δὲν διέκρινέ τις πλέον, τὰ δίκην πυγολαμπίδων φῶτα, οὐδὲ ἤκουε τὸ εὐθυμον ἄσμα τῶν ἀνθρακωρύχων. Τὰ πάντα ἦσαν σιωπηλά.

Ἐνῶ ἀνερχοῦντο τὴν κοπιώδη ἐκείνην ἀνωφύρεϊαν, ἡ Ἀμαλία, ἐπωφελουμένη στιγμῆς, καθ' ἣν τὸ πλάτος τῆς στοᾶς εἶχεν ἐπιτρέψει εἰς τὸν Λεονάρδον νὰ τὴν πλησιάσῃ, εἶπεν εἰς αὐτὸν μετὰ φιλικοῦ τόνου:

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Λεονάρδε, διότι πρὸ ὀλίγου τοσοῦτον ἐνθέρμως με ὑπερασπίσατε· καὶ ἐν τούτοις θὰ ἦτο καλλίτερον διὰ τὸ συμφέρον ὅλων ἡμῶν, νὰ περιφρονήσετε, ὡς ἐγὼ ἐπραξα, τὰς ὕβρεις τοῦ Λεονάρδου.

— Δεσποινίς, ἀπεκρίνατο ὁ νέος ἀνθρακωρύχος μετριοφρόνως, δὲν ἐσκόπουν μόνον νὰ τιμωρήσῃ τὴν πρὸς ὑμᾶς αὐθάδειαν

του, ἠσθανόμεν ἔπισης ὅτι ἔδει νὰ καταπατήσῃ τὴν κακὴν ἐπήρειαν, ἣν ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἐργατῶν ἐξήσκει. Ἡ κτηνώδης δύναμις εἶναι πάντοτε ἐπιβλητικὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ταξείας μας. Ἡθέλησα νὰ διασπᾶσω τὸ γόητρον, τὸ ὁποῖον περιστοιχίζει τὸν Λεοπόλδον εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν συντέχνων μας. Ἦδη δὲν θὰ τον θεωρῶσι πλέον ὡς ἀήτητον, καὶ θὰ ἦναι ὀλιγωτερον διατεθειμένοι νὰ ἀκούσωσι τὰς συμβουλὰς του.

— Ἄ! πόσον ὁ Λεονάρδος ἔχει δίκαιον! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, τώρα πλέον ὁ ἀρχιβολιστής εἶναι ἀνθρώπος χαμένος διὰ τοὺς ἄλλους ἐργάτας· ὅταν ἀργότερα ὑποκριθῇ τὸν ὀργισμένον δὲν θὰ τον φοβηθῶσι πλέον. Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ὅστις τὸν ἐροβούμην ἄλλοτε τόσον, δὲν θὰ τον ἀφήσω τοῦ λοιποῦ νὰ με ζαλιζῇ με τοὺς θυμους του!

— Μὴ τα λέγεις αὐτὰ, ἐξάδελφε Ἀντώνιε, ὑπέλαβεν ἡ Γετρόουδη, θὰ καταπτήσῃ νὰ γείνης φίλερις· ἔπειτα, ὁ Λεοπόλδος πολὺ ἐκακομεταχειρίσθη...

— Ἐὰν ὅμως, ἐπανελάθεν ὁ Ἀντώνιος, με ὕφος καυχηματίου, εἶχε τὴν ἀδιατροπίαν νὰ σε τριγουρίζῃ... καὶ νὰ σε φοβερίζῃ... ἀλλ' ἀλήθεια, Λεονάρδε, ἐξηκολούθησεν ἀφελῶς, πῶς σύ, ὁ ὁποῖος εἶσαι τόσον σόφος, ἀφοῦ ἐκάθησες εἰς τὰ σχολεῖα, πῶς κατόρθωσες νὰ ρίψῃς κάτω τέσσαρας φορὰς τὸν Λεοπόλδον, χωρὶς νὰ φαίνεσαι ὅτι τὸν ἐγγίζεις καθόλου;

Ὁ Λεονάρδος ἐμειδίασε.

— Τοῦτο, ὑπέλαβεν, ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ἀπλουστεροῦ τρόπου. Προορισθεὶς νὰ ζῶ ἐν τῷ μέσῳ ἐργατῶν — μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν καὶ τίμιοι ἀνθρώποι ἔτοιμοι ν' ἀκούσωσι τὸ καλὸν τους — οἵτινες εἶναι φιλόνοικοι, κτηνώδεις καὶ ἡλίθιοι, ἐναντίον τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ὑπερασπισθῶμεν, καὶ γνωρίζων πάντα ταῦτα, ἠθέλησα, διερχόμενος τῶν Παρισίων, νὰ λάβω μαθήματα ἰδιαίτερας τινὸς τέχνης, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμα μερικὰς προόδους, ὡς πρὸ ὀλίγου εἶδετε. Ἐὰν ἐπιμένῃς Ἀντώνιε, θὰ σοι διδάξω τὴν τέχνην αὐτήν, καὶ θὰ κατορθώσῃς νὰ ὑπερασπίσῃς τὸν ἐαυτόν σου κατὰ τοῦ ἀρχιβολιστοῦ, ἢ καθ' οἴουδῆποτε ἄλλου ἀχρείου, ὁ ὁποῖος θὰ ἠθελε νὰ καταχρασθῇ τῆς δυνάμεώς του.

— Δέχομαι, Λεονάρδε, καλέ μου Λεονάρδε, ἀνεφώνησεν ἐνθους ὁ Ἀντώνιος· δὲν θέλω πλέον νὰ μάθω τὴν ἰχνογραφίαν, τὴν ἀντιγραφὴν τῶν σχεδίων, καὶ τὴν ἀριθμητικὴν, ὅπως μοῦ ὑπεσχέθης διδάξέ με μόνον νὰ ζυλοκοπῶ τὸν Λεοπόλδον, καὶ δὲν θέλω περισσότερα. Ναι, θέλω νὰ τον σκοτώσω, νὰ τὸν κλιῶ κατὰ γῆς, νὰ τὸν...

— Ἄ! τί καλὸς χριστιανὸς εἶναι, ὁ ἐξάδελφός μου Ἀντώνιος! εἶπεν ἡ Γετρόουδη μορφαζουσα· ὁ δυστυχὴς εὕρισκεται εἰς κακὴν κατάστασιν· μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸν λυποῦμαι.

— Λοιπὸν ὅσον τὸν λυπᾶσαι, τόσον αἰσθάνομαι περισσοτέραν ὄρεξιν· νὰ τοῦ σπᾶσω τὰ πλευρά, ἀπήντησεν ὁ ζηλότυπος Ἀντώνιος.

[Ἐστὶν ἐπιτέμματα]

Π. Δ. Τ.

Αἱ Φιλικαὶ Πληροφορίαι

[Ἐκ τῶν τοῦ *Louis Leroy*].

Δὲν ὑπάρχει χειροτέρα ταύτης πηγίς. Σὲ φορτόνονται διὰ νὰ τοὺς πληροφορήσῃς ἐὰν ἡ δεσποινίς Α... εἶναι ἐνάρετος ἢ ἐὰν ὁ κ. Β... εἶναι τίμιος. Ἐὰν δὲν ἀπαντήσῃς θεωρεῖσαι ἀνάγωγος, δὲν ἔχεις δὲ τὸ δικαίωμα νὰ διώξῃς τοῦ οἴκου σου τὸν ἀδιάκριτον ὅστις ἐπ' ὠφελείᾳ του σὲ μεταχειρίζεται ὡς ἀτυνομικὸν ὑπάλληλον. Ἐπειτα ὅταν κύψῃς πλέον κατηφῆς τὸν αὐχένα καὶ εἴπῃς τὴν ἀλήθειαν, οἱ ἐνδιαφερόμενοι λέγουσιν ἕκαστος ἑκατέρωθεν, ὁ πενθερός π. χ. εἰς τὸν γαμβρὸν :

— Λυποῦμαι τὰ μέγιστα, φίλτατέ μου, ἀλλ' ὁ φίλος σας κ. Γ... μ' ἐσυμβούλευσε νὰ μὴ πραγματώσω τὸν μετὰ τῆς θυγατρὸς μου γάμον σας.

Καὶ ὁ γαμβρὸς εἰς τὸν πενθερόν:

— Πιστεύσατέ με ὅτι ἐλυπήθην εἰλικρινῶς, ἀλλ' εἰς, τοῦ ὁποίου ἰδιαίτερος ἐκτιμᾶτε τὴν ἐξοχὸν εὐθύτητα, μ' ἔδωκε νὰ ἐννοήσω ὅτι ἡ κόρη σας δὲν εἶχεν ἴσως... δὲν ἦτο ἴσως ἀκόμη ἀξία... μ' ἐνοεῖτε;

Καὶ ἰδοὺ εὕρισκεσθε εὐθὺς ἐν μέσῳ δύο ἐχθρῶν πρῶην φίλων σας. Περὶ τούτου ἀναφέρομεν ἀνέκδοτον.

* *

Ὁ Ἰσιδώρος Ἰσιδώρου σκληρῶς ὑπέφερον ἐκ τῶν τοιούτου εἶδους πληροφοριῶν ἄς ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ.

Τὴν πρώτην φορὰν ἐπρόκειτο περὶ γάμου φίλου τοῦ τινος. Πρωτῶν τινὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιόν του ἀνὴρ ὠρίμου ἡλικίας, σοβαρὸς καὶ ταινιοφόρος, τοῦθ' ὅπερ ἐδείκνυεν ὅτι ἦτο παρασημοφορημένος.

— Κύριε, εἶπεν ὁ ἐπισκέπτης, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας εἶπω ὅτι εἶσθε τίμιος ἀνὴρ.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰσιδώρος.

— Αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας ἔλαβον δι' ὑμᾶς οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν μοι παρέχουσι.

— Ἄ!... ἐλάβατε πληροφορίας;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας ἐρωτήσω πρὸς τίνα σκοπὸν;

— Ἐχω, κύριε, κόρην, τὸ χάρμα, ἢ παρηγορίαν, τὸ κόσμημα... τῶν ψυχῶν τριχῶν μου.

Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ σοβαροῦ τούτου ἀνδρός πίπτει δάκρυ μόλις διακρινόμενον.

— Ἄ! ἔχετε κόρην... τὸ χάρμα, τὸ κόσμημα... ἀποκρίνεται ὁ Ἰσιδώρος.

— Μάλιστα, κύριε. Καὶ ἐννοεῖτε ὅπως εὐθύνομαι διὰ τὸ μέλλον της.

— Τὸ ἐννοῶ.

— Μέλλω νὰ τὴν ὑπανδρεύω μετὰ τινος φίλου σας, με τὸν κ. Παιντάν. Γνωρίζετε τὸν κ. Παιντάν;

— Πολὺ καλά.

— Λοιπὸν, κύριε, πολλαχόθεν ἔλαβον